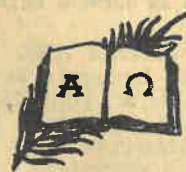

BEKEHÍRNÖK

„A jövőendő a béke emberé”

XVII. (LXII.) 5—6 SZ.

A MAGYARORSZÁGI BAPTISTA EGYHÁZ LAPJA

1973. FEBRUÁR 4.

Hidegháború, vagy kooperáció?

A KBK II. BÉKESZEMINÁRIUMARÓL

A Keresztyén Békekonferencia Prágában, 1972. novemberében megtartotta a II. Békeszemináriumot, amely az európai biztonság és együttműködéssel kapcsolatban a keresztyének és az egyházak felelősségének kérdésével foglalkozott. A gyűlésen 15 európai országból 54 küldött vett részt. Megfigyelők képviselték az Európai Egyházak Konferenciáját, a Katolikus Keresztyének Berlini Konferenciáját, a csehszlovákiai „Pacem in Terris” szervezetet, az Európai Biztonsági Értekezlet Brüsszeli Főrumát, valamint a Békevilág Tanácsot. A magyar küldöttségben a Szabadegyházak Tanácsát Oláh István adventista lelkész (egyházterületi elnök) képviselte.

A résztvevőket dr. Nyikodim leningrádi és novgorodi metropolita, a Keresztyén Békekonferencia elnöke és dr. M. Novák, a Csehszlovák Huszita Egyház pátriárkája köszöntötte.

A Szemináriumot dr. A. Wantula püspök (Lengyelország) és dr. H. Hellstern (Svájc) vezette; annak feladatát dr. Tóth Károly, a Keresztyén Békekonferencia főtitkára ismertette.

A „Hidegháború vagy kooperáció” témájáról szakemberek kimerítő előadásokat tartottak, melyekben saját hazájuk szemszögéből nézve tájékoztatták a résztvevőket az európai biztonság és együttműködés kérdésének fejleményéről és jelenlegi állásáról. Minden előadó a reménység politikájának nevezte az európai biztonságért való fáradozásokat. Hangsúlyozták, hogy bár számos egyezményben, valamint az európai biztonság és együttműködés előkészítő konferenciáján a hidegháború megoldásának ez az alternatívája kezd valósággá válni, mégsem hanyagolható el a reakciós erők elleni harc. Nemcsak kormányok folytathatják ezt a harcot, mert az európai biztonság és együttműködés kérdése népek ügye és így minden társadalmi erőre, köztük a keresztyénekre és egyházakra is jogos feladat vár, elkötelezettségük van.

R. Goor kanonok (Belgium) az Európai Biztonság és Együttműködés Nemzetközi Értekezletének Brüsszeli Fóruma munkájáról adott tájékoztatást. A társadalmi erőknek ilyen bevetése, melyben a KBK is részt vesz a közvélemény legkiválóbb példája.

A csoportos megbeszéléseken különösen a katonai kiadások szükséges és lehetséges csökkentéséről, a hidegháború mai formáiról, valamint az európai biztonság és együttműködés más kontinensekre kiható következményeiről volt szó. Igyekeztek konkrétan meghatározni a keresztyének és egyházak lehetőségeit, hogy a békés egymás mellett élés alapján a biztonság és együttműködés ügyét megértessék, és minden társadalmi erő latba vetésével támogassák.

A KBK Békeszemináriuma a keresztyén békeszolgálatnak új formája. A KBK minden keresztyénnek, aki a béke meghatározott, időszzerű kérdése iránt érdeklődik, megadja a tájékozódás lehetőségét a problémák nyílt, tárgyalagos megbeszélése útján.

A keresztyéneknek Uruk, Jézus Krisztusnak követésében, más békeerőkkel együtt, a maguk részéről is hozzá kell járulniuk az európai biztonsági és együttműködési, államok közötti konferencia megvalósításához, valamint a különböző társadalmi rendszerű államok között a bizalom légkörének és a közvélemény ebben az ügyben történő mozgósításának megvalósításához.

Körlevél

a Szabadegyházak Tanácsa tagegyházainak gyülekezeteihez és vezetőihez, az alliance-imahéttel kapcsolatban

Szeretett Testvéreink az Úr Jézusban!

Isten kegyelméből ismét új esztendőbe léptünk. Számunkra ez nemcsak az új feladatok és új felelősség felismerését jelenti, hanem az új erőforrás igénybevételét is.

Különböző szolgálatunk, amelyet Istentől kaptunk, olyan széles körű, hogy azt csak mennyből kapott erővel vagyunk képesek vállalni és végrehajtani. Magánéletünk és családi életünk sok kérdése, a gyülekezeti és egyházi élet sokféle ágazó problémái és a társadalmi feladatok, szocialista hazánkat építő mindennapi tevékenységünk, mind-mind azt kívánják tőlünk, hogy teljes odaadással, becsületos hűséggel és buzgó hittel végezzük munkánkat.

Meggyőződésünk szerint nekünk mindebben komoly segítséget nyújt a gyülekezeti közös imádság. Szerke a világon gyakorolják ezt a különböző szabadegyházi közösségek. Minden új esztendő első teljes hetében egybegyűlnek, hogy azonos témakörben imádkozzanak háláadással, bűnvallással és könyörgéssel új kegyelemért, új áldásért és új erőért, az új feladatok megértéséhez és elvégzéséhez.

Mindamellott arról sem szabad megfeledkeznünk, hogy magunk, családunk, gyülekezetünk, egyházaink és népünk mellett igaz buzgósággal könyörgjünk a világ égő sebeinek gyógyulásáért, a békéért, az igazságért és az emberhez méltó életért szerke a világon.

Az alliance-imahét 1973. január 7—14-ig tart. Az imahét programját ezúton megküldjük, s arra kérjük a gyülekezetek vezetőit, hogy az eddigi gyakorlat szerint tartsák meg az imahetet.

„Uram, taníts minket imádkozni!”

„Mi Atyánk, ki vagy a mennyekben, szenteltesd meg a Te neved”

Lukács evangélista szerint egy a tanítványok közül arra kérte Jézust, hogy tanítsa őket imádkozni, amint János is tanította az ő tanítványait. Figyelemre méltó az, hogy ez a kérés akkor hangzott el a tanítványok részéről, amikor az Úr Jézus befejezte egyik imádságát. Nem azt kell látnunk a tanítványok kérése mögött, hogy ők nem tudtak imádkozni. Valószínű azonban, hogy amikor Mesterük leplezte Izráel vezetőinek képmutatását, amely még az imádság területén is eluralkodott, akkor döbbenhettek meg afelett, hogy az ő imádkozásuk formája és lényege sem több a képmutatók imádságánál. Ugyanakkor szemtanúi voltak, hogy Jézus életében milyen csodálatos erő- és áldásforrást jelentett az imádság.

A mi Urunk Jézus imádságait és imádkozó életét figyelve, is időszzerű számunkra ez a kérdés: „Uram, taníts minket imádkozni!”

Imádság nélkül nem lehet hívő életet élni

A hívő ember életében az imádság nem csupán egy becsédes viszony felvételét vagy fenntartását jelenti Isten és ember között. Olyan élettani kapcsolatot jelent az a hitben élő ember számára, mint amilyen a folyóvíz mellé ültetett fának a gyökérkapcsolata a talajjal és a folyó vizével.

Az imádságban kifejtett hódolat, hála, hit és bizalom a hívő élet számára az egészséges meggyökerezést jelenti. A fa a gyökérzet által kapaszkodik bele a talajba, hogy ellenállhasson a dúló viharoknak, és a gyökérzet által szívja fel a tápanyagot is, amelyre az élethez és gyümölcsözéshez van szüksége. A fa hasonlatánál maradvra azt is tudjuk, hogy a fán a levelek nem díszítő elemek, hanem nagyon fontos funkciójuk van, mert a fa a leveleken át lélegzik. Az imádságról az egyik gyönyörű és kifejező hasonlatunk szerint, az imádság a lélek lélegzése.

Kicsoda az, akihez imádságunkban folyamodunk?

Erre a kérdésre nem a tudományos vizsgálatok és nem a közismert ész okok vezetnek bennünket.

A kinyilatkoztatás, Isten emberszerető kegyelmes akaratának az az érthető kijelentése, amelyben az ember tudtára adja, nem csupán azt, hogy ő van, hanem, hogy a tőle elszakadt embert a magáénak tekinti és munkálja hozzá való visszatérését.

A Szentírás tanítása szerint a teremtet világ isteni kijelentést hordoz magában, nem csupán a hívő ember, hanem az egész emberiség számára. Isten a teremtésben láttatja hatalmát, bölcsességét, nagyságának dicsőségét.

A 19. zsoltárból szinte lehet érezni Dávid boldogságát, amikor a teremtet világmindenségben meglátja Isten kezének munkáját! (2—5) Milyen nagy áldást jelentő boldogság az, amikor az ember felismeri Isten végére mehetetlen

A korábban kialakult gyakorlat szerint egyes gyülekezetek az ökumenikus imahetet tartják meg. Ennek anyagát a Békehírnökben közöljük és azoknak is figyelmébe ajánljuk, akik az alliance-imahetet megtartják.

Mint a múltban, most is mellékelünk befizetési lapot, és kérjük, hogy az imaheti gyűjtést — mint a Szabadegyházak Tanácsa részére történő hozzájárulást — beküldeni szíveskedjete. Előre is hálásan köszönjük.

Szívesen vennénk, ha az imahétről beszámolót kaphatnánk. Ezeket, mint tanulságokat szeretnénk összegyűjteni, és annak egy részét a Békehírnökben is közzé tenni.

Istentől megáldott boldog új esztendőt kívánva kedves Mindnyájatoknak

Vagyunk testvéri üdvözléssel:

Budapest, 1972. december 27.

Laczkovszki János
a Baptista Egyház
elnöke

Palotay Sándor
a Szabadegyházak Tanácsa
elnöke

Emlékeztetől közöljük az alliance-imahét igei programját is
Fő téma: „Maradjon meg bennetek az én örömöm”
János 15:11

Január 7. Vasárnap: A keresztyén ember öröme. Fil 4:4—7.

Január 8. Hétfő: Az öröm Isten ajándéka. Ján 16:20—22.

Luk 15:21—22.

Január 9. Kedd: Öröm az imádkozás. Zsid. 4:16. 1 Ján 3:21—22.

Róm 8:26—27.

Január 10. Szerda: Öröm az életre és szolgálatra. Fil 1:18—20.

1 Tim 2:1—2. ApCsel 4:13—15.

Január 11. Csütörtök: Öröm a biznyságtételre. ApCsel 4:18—21.

2 Tim 4:17.

Január 12. Péntek: Öröm a megpróbáltatásban is. ApCsel 5:41.

Róm 1:16,17. 2 Tim 2:11—13.

Január 13. Szombat: Öröm Krisztus visszajövetelén. 1 Ján 2:28.

4:17,18. Luk 21:25—28.

Január 14. Vasárnap: Öröm a Krisztusban való egységen.

Máté 9:35—38. Ján 20:19,20. Róm 15:1. Fil 4:1—3.

bölcsességét, dicsőségét és érti a teremtésnek biznyságtévé szöveget.

Istennek egy másik kijelentési módja népe irányában a gondviselés. Dávid a 103. Zsoltárban így buzdítja a saját lelkét Isten nevének dicsőítésére: Áldjad én lelkem az Urat és el ne felejtkezzél semmi jótéteményéről.

Isten azonban nem csupán hatalmával, gondviselésével, hanem szavával is kijelentette magát az egy Isten hitet hordozó népe számára. Mózes elhívásában láthatjuk a legragyogóbb példáját annak, hogy Isten természetesen módon, beszéd által közli az emberrel akarátát. Mózes az Isten beszélt a Hórebbe az égő csipkebokorból (2 Móz 2:4).

Isten csodálatos kijelentésének eszközei voltak a próféták is, akik különböző módon, de minden esetben ugyanazon céllal hirdették Isten kegyelmes szeretetét, vagy a bűn nyomában járó ítéletet az engedetlenség iránt.

A zsidókhöz írt levél írója nagyon világosan mutat rá arra, hogy az Isten kijelentése az Ő Egyszülött Fiának hozzánk való elküldésében jutott teljességre: „Minekutána az Isten sok rendben és sokféleképpen szólott hajdan az atyáknak a próféták által, ez utolsó időben szólott nekünk Fia által, akit tett mindenek örökösévé.” (Zsid. 1:1) „A Jézus Krisztus arcán ott ragyog az Isten dicsősége, mint aki a láthatatlan valóságnak a képmása.” (Zsid. 1:3)

Az Isten kijelentésének teljessége jutása nem úgy megy végbe, hogy Jézus Krisztus hozzánk érkezésével eltörli, keresztül húzza, vagy érvénytelenné teszi a régit, a törvényt, vagy a prófécákat. Urunk az úgynevezett hegyi beszédében határozottan mutat rá arra, hogy nem eltörölni, hanem betölteni jött a törvényt.

Az isteni kijelentés teljessége csodálatosan előhozza az Isten megismerésének azon vonásait, amelyeket a próféták ugyan sejtettek, de a törvény talaján állva mégsem ismerhették fel teljes gazdagságában az Isten atyai voltát.

A Jézus Krisztus engedelmessége, értünk hozott áldozata által Isten kegyelmes javunkat és üdvünket munkáló szava érkezik hozzánk. Isten üdvtervében a kijelentés teljességében, felragyog előttünk a gyermekeit szerető, az embert visszaváró, bűnbocsátó Atya képe.

Isten mennyei Atyánk nekünk...

Erre az öröndetes tényre mutat az Úr Jézus által elmondott imádság megszólítása: „Mi Atyánk...”

Az Úr Jézus tanításai Isten atyai voltáról, tökéletes összhangban vannak az Ői imádság gondolataival. Isten bár mennyben lakozó Atyánk, figyelemmel kíséri e földön élő népe, gyermekei, sőt az egész emberiség életét.

Kivétel nélkül részesít gondviselésében minden embert, sőt minden életet, amely tőle származik.

Jól ismeri szükségünket, nem zárkózik el kéréseink elől és megadja mindazt, ami javunkat munkálja. A Jézus Krisztus által való kijelentésben azonban nemcsak úgy ismerjük meg az Istent, mint életünkről gondot viselő Atyát, hanem mint az életünket megváltó, bűneinket megbocsátó Úr lép elénk a Jézus Krisztus váltsága által.

(Folytatás a 18. oldalon)

Február 11. Vasárnap. Hab 2:1—4.

AZ ORÁLLÓ LÁTOMÁSA — Az Isten kegyelme által megváltott ember orálla, akinek megvan a maga kijelölt helye. Több területre is gondolhatunk: gyülekezeti szolgálat, fénykedés a családban, példaadás nem hívők között. Kevés az, hogy időnként őrhelyére áll valaki, mondjuk új év kezdetén, a nagyobb ünnepek alkalmával. A bástyán meg kell állni, kitartani akkor is, amikor a helytállás áldozatokat igényel. — Figyeld az Úr szavára, és halld meg, mit szól hozzád, Jelenleg a helyeden vagy? Tudod, mit bízott rád ebben az esztendőben? Van hited, hogy az által élhess, és hogy másokat is erősíts szilárd meggyőződéseddel? — Amikor ma reggel Isten házába sietsz, könyörögj újabb világosságért, kijelentésért, erőért.

Jn 6:27—35. 48—59. Jézus Krisztus az élet kenyere.

12. Hétfő. És 21:1—12.

AZ ŐRHELYEN ÁLLOK ÉN SZÜNTELEN — Ma reggel egyik imatémánk az legyen, hogy az Úr kegyelme által álljanak új munkások a megüresedett őrhelyekre. Jelenleg harmincharom nyugalmazott lelkipásztorunk van. Nagyon hiányzik a gyülekezetnek, örülünk, hogy még közöttünk élhetnek, és a szolgálatból sem álltak ki végleg. De azt is látjuk, hogy jelenleg számos megüresedett missziós körzet van. Az aratnivaló sok, de a munkás kevés. Imádkozzunk tehát az aratás Űrához, hogy küldjön orállókat a megüresedett őrhelyekre. Akiknek pedig szolgálatunk van, még nagyobb hűséggel végezzük munkánkat, nehogy a sátán védelem nélküli réseket találjon közösségünk falán. Adjunk halát, hogy Űrünk soha nem hagyja az őveit magukra. Édesatyánk ó, Gondviselőnk.

Mk 8:1—10. A Megváltó asztalánál.

13. Kedd. Hab 1:12—17.

„MIÉRT NEZED EL A HÖTLENEKET?” — Közösségünk mindig együttértett azokkal és imádkozó szívvel hordozta sorsukat, akik szenvedtek, akiknek országában háború dúlt, akik chetkeztek és nyomorogtak. Ma is vannak ilyen népek. Imádkozzunk értük hittel, és kérjük számukra szabadulást Istentől. — Az ige a megromlott emberről ír, és fölteszi a kérdést: Vajon szüntelen ölheti-e a nemzeteket kímélet nélkül? Bár csak véget érne a gyűlölet, és szeretetben, békességben élne a nemzetek! — A háladársra is buzdít az ige. Kijelenti a próféta: Nem vesztünk el! Határozott meggyőződéssel vallja ezt, mint aki tudja — hiszen annyiszor tapasztalta —, milyen hatalmas az Űr. A mi hitvallásunk is ez: nem vesztünk el, mert velünk van megtartó Istenünk.

Lk 1:46:55. „Éhezőket töltött be javakkal”.

14. Szerda. Hab 1:1—4.

„FOLYIK A PER ÉS ALL A VISZÁLY” — Isten népének megromlott állapota miatt kesereg a próféta. Az igazság helyét hamisság bitorolja; hamisság, erőszak, puszítás mindenfelé. Súlyos teher ez, amelyet Habakuk próféta látott és tapasztalt. Folyik a per és áll a viszály, perel az Űr a hűtlen néppel, Jüda nem hajlandó beismerni vétkeit. Közleg a megítélés, amely a romlottsághoz mérten súlyos és hosszan tartó lesz. A próféták mindegyike — köztük Habakuk is — megpróbálta bűnbánatra indítani Izraelt, de eredménytelen minden fáradozásuk. — Amikor az Űr megtéli, semmi helye a menetetőzésnek, magyarázkodásnak. Csak egy út vezet előre: az őszinte megtérésnek, megújulásnak az útja. Hidd el ezt, és járj ezen az úton. Kegyelemet találsz nála.

Zsolt 78:18—32. Mennyei gabona.

15. Csütörtök. Hab 1:5—11.

ISTEN SZOL: A BÜNTETÉS NEM KÉSÍK — Néha úgy tűnik, büntetlenül vétkezhetsz valaki. Egy-egy átkos szenvedély tragikus következménye gyakran csak évtizedek múlva jelentkezik, sőt talán éppen csak az utódoknak az életében. A bűn és a bűnhődés, a véték és a büntetés talán nem járnak együtt. Igénk azonban határozottan kimondja: Isten szol. A büntetés nem késik. Kevélyen mondhatja a hitetlen: Egész életemen át nem tapasztaltam, hogy Isten beleavatkozott volna az életembe. — Mégis igaz az Ige! Nem késik a büntetés. Eléri a gonosz az ítélet napján. De az már végzetes találkozás lesz a Mindenhatóval. Akkor már semmit nem lehet tenni, hogy az ítélet megváltozzék. — A kegyelem időszak a ma, a jelen idő. A megtérő elkerüli az ítéletet.

És 30:18—26. Kenyér az engedelmeseknek.

16. Péntek Hab 2:6b—14.

JAJ A KIZSÁKMÁNYOLÓKNAK! — Tervezgetjük a jövőt, elhatározzuk, mit akarunk tenni, mit szeretnénk megvalósítani. Eközben számot vetünk anyagi lehetőségeinkkel, képességeinkkel, felmérjük, mi az, amit az ésszerűség határain belül elérhetünk. Csak arra vigyázzunk, hogy soha le ne tértünk a becslést, a tisztességet, az egyenlőséget útjáról. Az ige úgy figyelmeztet: „Jaj annak, aki bűnös szerzeményt szerez házána, hogy magásra rakhassa fészakét!” A társadalom is bünteti a hamis úton járókat. Minket azonban nem csak ez tart vissza a bűnös utaktól, hanem Istennel kötött szövetségünk. Őelőtte kell majd számot adnunk minden tettünkért. Még a kő is ellenünk kiált, ha álomsággal építjük várunkat. Imádkozzunk olyan élettért, amely az igazság útján marad.

Mt 6:31—34. „Keressétek... Isten országát”.

17. Szombat. Zsid 11:1—3. 6.

„DE AZ IGAZ HITE ÁLTAL EL” — E héten a reggeli imádkozásaink főtémája ez volt: Az orálla látomása. Az olvasott igék elmondták, hogyan kell nekünk, hívő embereknek megállnunk azon az őrhelyen, ahová Isten állított bennünket. E kérdésre a mai igénk így válaszol: Hit által! Hit nélkül lehetetlen Istennek tetszeni. Hit nélkül megnyerhetjük embereket barátságát, pártfogók jóindulatát, elérhetünk pillanatnyi sikereket. Ezek azonban nagyon labilis értékek. Egyik percről a másikra elveszhetnek. Az igaz ember az ő hite által él. — Imádkozzunk szilárd hitért. Ez legyen egész életünk mozgáshatár alapja. Ne hagyjunk fel a könyörgéssel, hogy növelje naponként hitünket az Űr. Így nem csak magunk leszünk boldogok, hanem másokat is azzá tehetünk.

kül lehetetlen Istennek tetszeni. Hit nélkül megnyerhetjük embereket barátságát, pártfogók jóindulatát, elérhetünk pillanatnyi sikereket. Ezek azonban nagyon labilis értékek. Egyik percről a másikra elveszhetnek. Az igaz ember az ő hite által él. — Imádkozzunk szilárd hitért. Ez legyen egész életünk mozgáshatár alapja. Ne hagyjunk fel a könyörgéssel, hogy növelje naponként hitünket az Űr. Így nem csak magunk leszünk boldogok, hanem másokat is azzá tehetünk.

Mt 26:26—29. „Ez az én testem”.

18. Vasárnap. ApCs 15:36—16:5.

PÁL ELINDUL A MÁSODIK TERÍTŐ ÚTRA — A mai nappal kezdődően, nyolc vasárnapon keresztül az Apostolok Cselekedeteiről írt Könyv adja a délelőtti igehirdetések témáját. A ma olvasott igeszakasz arról szól, hogy Pál apostol elindul a második misszióútrára. Azokat a gyülekezeteket akarják meglátogatni, amelyek az első misszióút alkalmával létesültek, és azóta nem kaptak lelkigondozást. A helyi vezetők kinevezése csak később történt. Pál munkatársul Silást választja. Később Timótheust is maga mellé veszi. A közös fáradozás eredménnyel jár, mert azt olvassuk: „A gyülekezetek azért erősödének a hitben, és gyarapodának számban naponként”. Legyen te is munkatársa azoknak, akik a gyülekezet érdekében tevékenykednek. Támogasd őket hűségesen!

Jn 8:1—11. Az igaz Bíró.

19. Hétfő. Mt 28:16—20.

A NAGY MISSZIÓPARANCS — Evangéliumát Máté a nagy misszióparanccsal fejezi be. Ennek a krisztusi felszólításnak a lényege ez: Menjete el! Ne csak várjátok, hogy jönnek, hanem menjete, és keressétek meg a bűnösöket. Mai missziós életünk túlságosan befelé fordul. Kevészet foglalozunk a kívülállók sorsával. Nagyon nehezen megy a hívogatás, a nem hívók előtt való bizonygatás. Imádkozzunk külmisz-sziós készségért. Vigasztaljon az ígért: „Imé én tveletek vagyok minden napon a világ végezetéig”. Erre a kijelentésre lehet építeni. Erre építve tudtak a hitben elődeink olyan eredményes lélekmentő munkát végezni. Bárcsak lenne ez az esztendő a megtérések, a lelki aratás áldott időszaka! — Te mivel járulsz hozzá ehhez?

Éz 18:21—32. Nem kívánja a vétkező halálát.

20. Kedd. ApCs 9:10—19a.

PÁL ELHÍVÁSA — Soha nem tudunk betelni Pál megtérése történetének szépségével. Aki addig Krisztus ellensége volt, most arra vár, hogy Krisztusért élhessen. A találkozás olyan erővel hatott rá, hogy elvesztette szeme világát. Most nem láthat egyebet, mint azt az utat, amelyet az Űr kijelölt számára. Választott edénnyé lett, hogy hordozza Jézus Krisztus nevét királyok és szegények előtt. Pál apostolt az sem rémít meg, hogy e névter szvenednie kell majd. Mindenre kész Krisztusért, mert komolyan veszi az elhívást. — Téged is elhívott szolgálatára. Tudod vállalni olyan ösztönzéssel, mint Pál? Kész vagy az áldozatra is? Nem sima útra szól a hívás. „Sok azon a göröngy, a tövis” — mondja az énekíró. De az üdvre visz. És ez nekünk elég.

Éz 18:21—32. Nem kívánja a vétkező halálát.

21. Szerda. ApCs 13:1—3.

SZOLGÁLATBA ÁLLÍTÁS A SZENTLELEK ÁLTAL — A gyülekezeti munkások kirendelése mindig az egyik legkomolyabb feladat. Nem mindegy, kik állnak diakónusi, presbiteri vagy lelkipásztori szolgálatba. Nagyon sok imádkozás előzi meg e tisztviselők kirendelését, hiszen nem csupán embereknek szolgálnak, hanem elsősorban Istennek. Az apostoli korban — mint olvasunk ma is — arra törekedtek, hogy a szolgálatba állítás minden esetben a Szentlélek által történjék. Ezzel magyarázható az az eredményesség, amellyel a lelki munkások végeztek szent munkájukat az Űr szőlőskertjében. — Imádkozzunk, hogy gyülekezeteinkben, egész közösségünkben érvényre jusson a Szentlélek irányító bölcsessége, szolgálatra kirendelő ereje.

És 42:1—5. „Tört nádszálat nem zúz össze.”

22. Csütörtök. ApCs 13:4—5. 13—15.

MÁRK MEGTORPANÁSA — Márk, akit általában János-Márknak szoktunk nevezni, együtt indult az első misszióútra Pál apostollal. Nem volt elegendő fölkeszűve a szolgálat nehézségeire, így már az első komolyabb akadállyal szíjazafordult. Pál ezt annyira zokon vette, hogy második útjára már nem is vitte magával. Csak később rendeződött kettőjük kapcsolata. — Olvasva Márk megtorpanását, azok jutnak eszünkbe, akik talán épp velünk együtt indultak a keskeny úton, de időközben lemaradtak, mert nem tudták vállalni a fáradságot, a megpróbáltatást, az áldozatot. Amikor értették imádkozunk, könyörögjünk magunkért is. Kérjük az Űrt, segítsen, hogy soha meg ne álljunk a menny felé vezető úton. „Végig megáll a nagy tusát!”

1 Jn 2:12—17. „Bűneitek megbocsátattak”.

23. Péntek. ApCs 14:21—26.

ERŐGYÜJTÉS AZ ÚJ SZOLGÁLATRA — Az eredményes út után visszaverték az apostolok Antiokhiába. Olvasva a történetet, szinte magunk előtt látjuk a gyülekezeteket, amint egyre erősebbek lesznek Isten kegyelme által. Mostmár gyülekezeti véneket is választanak, hogy ők fellyassák tovább az elkezdett jó munkát a nemrégén alakult kis közösségekben. Antiokhiában hosszabb időt töltöttek Pál és társai. Az erőgyűjtés időszaka következett. Ez azonban nem télenységben történt, hanem elbeszélések mindazokat, amiket Isten általuk cselekedett. Tehát a pihenés is szolgálat volt. — Nekünk is van ilyen feladatunk, hogy elmondjuk egymásnak, amit az Űr velünk tett. De vajon

Noé története

Adámot és Évát Ábel helyett egy kisfiúval ajándékozta meg Isten, akit Séthnek hívtak. Séthnek egy késői unokája volt Noé.

Abban az időben az emberek nagyon gonoszok voltak, alig akadtak néhányan, akik nem feledkeztek el Istentől, és akik szerették egymást. Tulajdonképpen Noé és családja volt már csak ilyen. Isten elhatározta, hogy elpusztítja a gonosz emberiséget, de Noét megmenti. Elmondta Noénak, hogy nem sokára hatalmas árvízet bocsát a földre, közben az eső is zuhogni fog, és annyi lesz a víz, hogy mindent elönt, még a legmagasabb hegyeket is elborítja. Lehet, Noénak is megfordult a fejében, hogy honnan lenne annyi víz, amennyi egy ilyen pusztításhoz szükséges, de aztán biztosan arra gondolt, hogy mindent nem egy ember mondta neki, aki esetleg hazudott volna, hanem Isten. Noé pedig úgy ismerte Istent, mint aki mindig igazat mond. Így aztán megfogadta Isten tanácsát is, azt, hogy építsen magának egy nagy hajót, amiben ő és családja megmenekülhetnek az özönvíztől. Szolgái hetekig vágták az erdőt, az egész környéken mást se lehetett hallani, mint fejszecsattogást. Az emberek azon töprengtek, hogy vajon mire kell Noénak az a töméntelen sok fa — de hamar megtudták ezt is. Az óriás fatörzsekkel a szolgák gerendákat faragtak, deszkát készítettek, és aztán elkezdtek építeni egy különös alkotmányt. Az arra lakók nem is látták még ilyet, megkérdezték hát: Mit építesz Noé? Faházat? — Amikor meghallották, hogy hajót, nagyon elcsodálkoztak, és tovább kérdezték: — Nincs itt se folyó, se tenger, hol akarsz hajózní? — Akkor aztán Noé elmondta, hogy mit hallott Istentől, hogy nemsokára hatalmas árvíz lesz, és hogy mindenki, aki nem lesz bent a nagy hajóban, meg fog halni. Az emberek összenéztek, aztán egyik-másik hazafelé indult, de voltak olyanok is, akik szemébe névettek Noénak, és azt mondták: — Te elhiszed ezt a mesét? Különben is, ki az az Isten? Mi még nem láttuk, és nem hisszük el neked, hogy van Isten, te is csak képzelődsz. Akik hazamentek, azok is azt beszélték, hogy az öreg Noé biztosan megbolondult.

Noé nagyon bántotta, hogy nem hiszik neki, de nem tudott mit tenni. Megparancsolta a szolgáltnak, hogy dolgozzanak amilyen gyorsan csak tudnak. Rosszul érezte magát a hitetlen, gonosz emberek között.

A hajó lassan-lassan elkészült. Amikor aztán az emberek azt is látták, hogy Noé mindenfajta állatot két-két-kettő

bevisz a hajóba, éktelen csúfolódásba kezdtek. — A ló meg a kutya tud úszni, azokat miért viszed be? — Vízilovat nem akarsz bevinni? Inkább tanuljtok meg ti is úszni, és akkor nem kell ez a furcsa hajó. — Noé megegyeszer megpróbált velük beszélni. Elmondta, Isten parancsolta neki, hogy állatokat is vigyen a hajóba, de erre még jobban gúnyolták: — Miféle Istened van neked, aki meg akarja menteni a nyulat meg az ökröt, minket meg el akar pusztítani? Majd meglátod öreg, nem lesz itt semmiféle árvíz, te is okosabban tennéd, ha abbahagynád ezt a cirkuszt, hisz már mindenki rajtad nevet.

Az állatok után Noé is bement a bárkába egész családjával együtt. Az eső zuhogni kezdett. Negyven nap múlva már olyan magas volt a víz, hogy föl-emelte a hajót. Addigra már sok-sok ember meghalt.

A víz egyre emelkedett, végül a legmagasabb hegyeket is elborította, úgy, ahogy Isten előre megmondta. A szárazföldön minden elpusztult, csak Noé és családja, meg a hajóban levő állatok menekültek meg.

Nagysokára elélt az eső. Apadni kezdett a víz, és a hajó megfeneklett egy hegytetőn. Noé azon töprengött, vajon honnan tudhatná meg, hogy mikor húzódik vissza az ár — majd gondolt egyet, kinyitotta az ablakot és kiengetett egy hollót. A holló azonban hamar visszarepült, mert sehol sem tudott le szállni. Később egy galambot engedett ki, de az is visszajött. Amikor aztán másodszor is kiengette, úgy jött vissza, hogy egy zöld olajfalevél volt a csőrében. Erről tudta meg Noé, hogy fölzáradt a föld és kizöldült a táj. Ezért lett az olajjaggal repülő galamb a béke jelképe.

Miután a hajóból kijöttek, Noé oltárt épített, és hálaáldozatot mutatott be Istennek. Megköszönte, hogy megmentette őket. Amikor az oltár füstje föl szállt, Noé szétártá karját és az égre nézve imádkozott. Még mondta a hálaímt, amikor különös látvány tárult szemé elé. Az ég egyik szélétől a másikig valami csodálatos fényesség húzódtott — s alighogy észrevette és arra gondolt, hogy mi lehet az (mert még ilyet sohasem látott) — meghallotta Isten jóhis-mert hangját: „Nem átkozom meg többé a földet... és nem vesztsem el mind az élő állatot... hanem amíg a föld létezik, vetés és aratás, hideg és meleg, nyár és tél, nap és éjszaka meg nem szűnnek.”

Noé érezte, hogy Istennek erre az ígére-tetre emlékezteti őt a szívárvány — az a csodálatos fényesség, amit még ekkor is látott az égen —, és akárhányszor látta azután, mindig Isten szeretetére gondolt.

Ez a régi történet többek között arra tanít bennünket, hogy Isten mindig igazat mond és ígéreteit beteljesíti. Akkor is érdemes hozzá hűségesnek lennünk, ha ezért mindenki kinevetne bennünket, mert ő az őveit megoltalmazza.

(Milyen fából készült a bárka, és hány emeletes volt? Hány ajtó és ablak volt rajta? Hány éves volt Noé, amikor elkezdődött az árvíz? Hol felekedett meg a hajó? Meddig tartott az áradás? Hol ír a Biblia arról, hogy a szívárvány Isten szövetségének a jele? A válaszokat küldjétek be a Szerkesztőségbe!)

Ij. Almási Mihály

Egy olvasónk leveléből

„Köszönöm az Űrnak és a lap munkatársainak, hogy az Űr által sok örömet, erőt, főként békességet élvezhetek e lap tartalma által.

Áldja az Űr a k. Testvéreket és kívánok sok erőt és csak az Istentől kapott békességet és boldog új évet.”

Testvéri szeretettel:

Szabolcsi László
Budapest

van-e mit elbeszélünk? Csakugyan használhat bennünket eszközül Isten?

Zsid. 6:4—8. Többé ne vétkezzünk!

24. Szombat. Fil 2:19—24.

EGY HŰ SZOLGATÁRS — Olvastuk a hét elején, hogyan és mikor találkozott először Pál apostol Timótheussal. Azóta hosszú idő telt el, és az apostol reménye válni látszik: Timótheusból hűséges szolgatárs lett, akivel örömmel együtt dolgozni. Olyan bizonygatótelt olvasunk erről az ifjúról, amely a mi szívünket is megörvendeztet. Kívánjuk, bár csak minél több ilyen szolga, ilyen szolgatárs lenne ma is, fáradozva az Űr ügyéért. Timótheus szívén viseli a gyülekezet sorsát. Nem keresi a maga hasznát, hanem egyedül Krisztusét. Filippiiben is ismerik az ő kipróbált voltát. Kérjük az Űr segítségét, hogy ilyen lelkiállattal állhassunk őrhelyünkön mi is. Imádkozzunk, rendeljen az Űr minél több timótheusi lelkületű ifjút a lelki munkamezőre.

Lk 6:30—37. „Senkit ne kárhoztassunk!”

GERZSENYI SANDOR

BÉKEHÍRNÖK

Laptulajdonos:

a Magyarországi Baptista Egyház

Főszerkesztő:

Palotay Sándor,

a Szabadegyházak Tanácsa

elnöke

Szerkesztő:

Nagy József

Szerkesztőség és kiadóhivatal:

1062. Budapest, Aradi utca 48.

Telefon: 122-332

Csekkzámla száma: 510—21 6385

Előfizetési díj:

negyed évre 30 Ft, fél évre 60 Ft

73.2402/2-5-6 — Zrínyi Nyomda,

Budapest

F. v.: Bolgár Imre vezérigazgató

(INDEX: 26 072)